

SVĚTLO

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

20. ČÍSLO / XXXIV. ROČNÍK

40 Kč • 1,65 €

27. ZÁŘÍ a 4. ŘÍJNA 2026

Z obsahu

Poselství Jeho Svatosti
Lva XIV. k 112. Světovému
dni migrantů a uprchlíků
27. září 2026
- strana 2 -

Svatý Jan z Bridlingtonu
Libor Rösner
- strana 5 -

Ježíši, důvěřuji ti
- strana 8 -

Poutní dům Svaté rodiny
ve Vyšším Brodě
- strana 9 -

Rady učitelky církve
- strana 10 -

Modlitba růžence
24 hodin v Olomouci
- strana 11 -

Počátky církve (6)
Mario Galizzi
- strana 12 -

Michal Magone (3)
- strana 15 -

Zemřel otec Manuel Lobo,
první kněz Opus Dei
v Československu
- strana 18 -

Mary's Meals -
tisková zpráva
- strana 19 -

Svatá Terezie z Lisieux (1873–1897), učitelka církve (Doctor Amoris)

Rady učitelky církve

V našem západním světě, který je poznamenán stresem, tlakem uspět, kariérismem a konzumem médií, je pro křesťana opravdovou výzvou uspořádat svůj každodenní život podle evangelia. Aby člověk zvládl každodenní problémy, nejednou hledá pomoc bez Boha a neuvědomuje si ani to, že i svatí nám mají co říci. Právě oni jsou vynikajícími rádci, protože prožili hloubky i výšky, podobné těm našim, a díky modlitbě a své živé víře dosáhli často velké moudrosti.

Jedna ze světic nám nabízí vynikající pomoc, radu, jak žít každodenní život křesťana. Je to **svatá Terezie z Lisieux**, již papež Jan Pavel II. povýšil na učitelku církve. Ve své autobiografii popisuje vlastní úsilí uskutečňovat Pánovo „nové přikázání“, podle něhož máme být jako křesťané rozpoznatelní: „abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás“ (Jan 15,12).

Terezie se ptá, co znamenají Pánova slova „jako jsem já miloval vás“: „*Jak Ježíš miloval své učedníky a proč je miloval? Nemohli ho zajisté přitahovat jejich přirozené vlastnosti, mezi nimi a jím byla nekoněčná vzdálenost.*“

Abychom porozuměli Ježíšově lásce, musíme hledět na kříž. On nemiluje podle sympatií či antipatií, ale s pohledem upřeným na Otce. Svůj život daroval za své učedníky a za každého člověka, abychom ve světě – osvobození od připoutanosti ke zlu a hříchu – mohli jako Boží děti svědčit o jeho lásce, která je připravena položit svůj život za druhé. Navenek jen málokdo dostane milost mučednictví jako sv. Maximilián Kolbe, který šel na smrt namísto otce rodiny. Ale každodenní život je plný příležitostí zřeknout se sebe sama, a tak v maličkostech – drobných a nepatrných situacích – vydávat svědectví o pravé lásce.

Dobře smýšlet

Terezie z Lisieux nám dává několik rad ze své osobní zkušenosti. „*Nyní už chápu: Dokonalá láska spočívá v tom, že snášíme chyby jiných, vůbec se nepodivujeme jejich slabostem a poučujeme se i z nejmenších ctnostných skutků, které je vidíme konat.*“ Kdo se snaží následovat tuto její radu, ten rychle – podobně jako naše učitelka

církve – narazí na své hranice. Proto doporučuje: „*Čím více jsem s ním spojená, tím více miluji všechny své sestry.*“ Pomáhá jí též myslet na to, že „*také to, co pokládám za provinění, může z hlediska jejího dobrého úmyslu velmi snadno být úkonem ctnosti*“. Tuto zkušenost měla při jedné rekreaci v klášteře. U dveří zazvonil zvoněk a někdo musel jít otevřít. Sestra Terezie chtěla dát přednost své spolusestře, a proto si úmyslně pomalu svlékla zástěru. Ostatní si toho všimly a myslely si, že nepospíchá z pohodlnosti. Terezie píše: „*Nedokážu ani říci, kolik dobra přinesla mé duši i takováto maličkost.*“

Jak velice se můžeme mýlit, když vnější skutky druhých nemilosrdně posuzujeme! Proto si předsevzala: „*Chci mít vždy jen shovívavé mínění, protože Ježíš řekl: »Nesudte, a nebudete souzeni.«*“

Antipatie a křesťanská láska

Jak snadné je být dobrým, když nám je někdo sympatický! Těžkou se láska stává tehdy, když je to zcela opačně. I v klášteře existují takovéto rozdíly. Terezie píše:

„*V našem společenství je jedna sestra, která má talent ve všem se mi nelíbí, její způsoby, řeč, povaha působily na mě velmi nepříjemně. Nechtěla jsem podlehnout přirozené antipatii, jakou jsem pocítovala, a řekla jsem si, že láska nesmí spočí-*

vat v citech, ale v činech. Začala jsem tedy dělat pro tu sestru to, co bych byla dělala pro osobu, kterou mám nejraději. Snažila jsem se jí prokazovat všechny možné služby, a když jsem byla v pokušení odpovídat jí nepřívětivě, prostě jsem se na ni co nejlaskavěji usmála.“

Když měla Terezie v nepodstatných věcech jiný názor, nezačínala se spolusestrou žádnou diskusí, která by vedla jen ke zbytečnému napětí, ale změnila téma, protože v takovém případě „*je užitečnější ponechat každému jeho názor, než se pouštět s lidmi do hádky*“.

To, co bylo pro Terezii každodenním zápasem o lásku, vnímala její spolusestera docela jinak, takže se jí jednoho dne s klidným výrazem zeptala: „*Terezie od Ježíška, co vás ke mně tak přitahuje? Kdykoliv se na mě podíváte, vždy se usmíváte.*“ – „*Ach, to mě přitahoval Ježíš ukrytý v její duši... Ježíš, který dělá sladkým vše, co je hořké.*“

Takovéto skutky lásky stály budoucí učitelku církve mnoho sil, ale právě prostřednictvím těchto zdánlivých malých a nenápadných činů, které konala z lásky k Ježíši, v ní Bůh dal dozrát velké svatosti, kterou dnes obdivujeme. Terezie je světicí lásky. „*Ačkoliv jsem tak maličká, chtěla bych osvěcovat duše jako proroci, učitelé církve... chtěla bych projít celou zemí, hlásat své jméno.*“ Ukryta v klauzuře Karmelu nemohla všechny tyto touhy navenek uskutečnit; až nakonec pochopila, že pouze láska dává život srdci mystického těla, kterým je církev, a zde – „*v srdci církve*“ – chtěla být láskou. Toto povolání se uskutečňovalo v šedi všedního dne karmelitánského kláštera, v neustálé snaze žít lásku vůči spolusestrám, s nimiž bydlela pod jednou střechou.

Neprináší nám to snad útěchu? Jako křesťané nemusíme vykonat nic výjimečného, nemusíme být ani dokonalí, ani mimořádně nadaní. Potřebujeme jen od-

vahu k pokoře, tedy uznat sami před sebou, že bez Boha jsme velmi ubozí, velmi malí. Ale když vložíme celou svoji důvěru do něj, on nám dá sílu k té lásce, jež dává církvi život. Proto – jak říká Terezie – musíme „všechno očekávat od Pána Boha a vůbec neztrácet odvahu ani kvůli našim chybám. Jediný prostředek, jak rychle dosáhnout pokroku na cestě lásky, je tento: Vždy zůstat úplně malým, tak jsem to vždy dělala. A když nepociťuji nic, tehdy je třeba hledat malé příležitosti, takové malé nic, co potěší Ježíše... například úsměv, milé slovo, když se mi nechce nic říkat a raději bych se tvářila znučeně...“

Dát se na útěk

V úsilí o dokonalost objevila Terezie prostředek, který jí pomáhal vyhnout se nelaskavým reakcím; nazývala ho „útěk“.

Terezii byla přidělena služba sakristiánky a chtěla odnést klíče představené, která ležela v posteli se zánětem průdušek. Přitom se radovala, že má příležitost navštívit svoji milovanou představenou. Ale „jistá sestra viděla, že jdu k vám, matko, a domnívala se, že vás vzbudím. V zápalu svaté horlivosti mi chtěla vzít klíče, ale já jsem byla příliš chytrá, než bych jí je dala a vzdala se svého práva. Co nejzdvořileji jsem jí řekla, že ani já vás rozhodně nemám vzbudit a že mi náleží právo odevzdat klíče... Rozhodně jsem chtěla vstoupit za ní, ačkoliv přede mnou přibouchla dveře. Kvůli hluku, který jsme natropily, jste otevřela oči... Milá matko, tehdy se všechno sesypalo na moji hlavu... Já jsem měla velkou chuť bránit se. Naštěstí jsem dostala skvělý nápad: Řekla jsem si, že kdybych se začala ospravedlňovat, jistě bych si nezachovala pokoj v duši. Zároveň jsem cítila, že nemám dost síly, abych se dala mlčky obvinít – mojí poslední záchranou byl tedy útěk... Nebyla v tom žádná chrabrost, nicméně si však myslím, že je lepší nepouštět se do boje, když je porážka jistá.“

Možná se teď nad tím pousmějeme, ale kolika diskutím v rodině, ve farnosti či na pracovišti, které končí nelaskavými poznámkami, anebo dokonce hádkou, by se dalo vyhnout, kdybychom se také my jednoduše diskrétně dali na „útěk“, když nám schází trpělivost anebo pokoj.

Z Vítězstvo Srdce 166/2025
přeložil a upravil dd-

Kopie Pražského Jezulátka zamířila do Irska

Sošku Pražského Jezulátka v pondělí 31. srpna za účasti primátora hlavního města Prahy Bohuslava Svobody slavnostně požehnal pražský arcibiskup Stanislav Příbyl. Požehnaná kopie sošky Pražského Jezulátka byla předána diecézi v irském hrabství Kerry jako symbol přátelství mezi Prahou a Irskem. První veřejné představení sošky se uskutečnilo 8. září při tradiční poutní mši svaté u mariánské studánky v Ballyheigue, které se každoročně účastní přibližně tisíc věřících z celého Irska.

Projekt vznikl ve spolupráci s Velvyslanectvím České republiky v Irsku a je součástí programu irského předsednictví v Radě Evropské unie, v jehož rámci bylo hrabství Kerry přiděleno České re-

publice jako partnerský region pro prezentaci české kultury.

Jezulátko putovalo do Irska v novém slavnostním oděvu, který zhotovila návrhářka Zuzana Kubičková a který propojuje české a irské kulturní tradice. Zelený samet připomíná Irsko, motiv vinné révy odkazuje na tisíciletou tradici pražských vín a lipový list na tradiční symbol českých zemí i součást heraldické výzdoby Prahy. Oděv doplňuje ručně vytvořená koruna a královské jablko z českého skla a bižuterie. Součástí oděvu je také křišťálové srdce inspirované symbolem, který ke svému podpisu připojoval Václav Havel.

Zdroj: Arcibiskupství pražské
(Redakčně upraveno)

Modlitba růžence 24 hodin v Olomouci

Ulicemi historického centra Olomouce projde v **úterý 6. října 2026** mariánské **prosebné procesí se sochou Matky Boží**. Společné putování a modlitba vyvrcholí v dominikánském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie, kde na procesí naváže již desátý, jubilejní ročník Modlitby růžence 24 hodin.

Mariánské procesí **začne v 17 hodin** v katedrále sv. Václava. Odtud se účastníci se sochou Matky Boží vydají historickým centrem města kolem Arcibiskupského paláce, kostela Panny Marie Sněžné, Sanktrodovy kaple, kostela sv. Michala a sloupu Nejsvětější Trojice. Cílem procesí bude dominikánský kostel Neposkvrněného početí Panny Marie ve Slovenské ulici.

Mariánská úcta má v životě církve své pevné místo. Jak ve svém učení opakovaně připomínal sv. Jan Pavel II., Maria obrací pozornost k sobě, ale vede člověka ke Kristu. Také mariánské procesí může být vnímáno jako viditelné znamení této cesty, jako společné putování provázené modlitbou a veřejným vyznáním víry.

Mariánské procesí tak není pouze připomínkou dlouhé křesťanské tradice. Je také viditelným znamením společně prožívané víry, modlitbou, která vychází z chrámu a vstupuje do veřejného prostoru města.

Veřejná procesí mají v Olomouci svou tradici. Městem procházejí věřící napří-

klad při slavnosti Božího Těla nebo při oslavách sv. Pavliny, patronky Olomouce. V říjnu, který je v katolické tradici zasvěcen modlitbě růžence, se k nim přidává také mariánské procesí.

Procesí modlitba nekončí. Po příchodu procesí do dominikánského kostela začne v 18 hodin slavnostní mše svatá. Bezprostředně po jejím skončení bude zahájen jubilejní desátý ročník *Modlitby růžence 24 hodin*, která bude v kostele pokračovat nepřetržitě po celý den i noc.

Letošní ročník bude mít zvláštní modlitební úmysl. „Chceme prosit za nová kněžská a řeholní povolání, jakož i za svatost života všech, kdo žijí v kněžském a řeholním stavu,“ přibližuje generální promotor pro růženec P. Metoděj Němec.

Do čtyřiařidvacetihodinové modlitby se mohou zapojit jednotlivci, rodiny, farnosti i další společenství. Účastníci mohou přijít na libovolnou část programu nebo se přihlásit k určitému času a podílet se tak na vytvoření nepřerušovaného řetězce modlitby (i přes noc).

Modlitba růžence 24 hodin vyvrcholí ve středu 7. října 2026 v 18.00 hod. slavnostní mší svatou, kterou bude oslavovat olomoucký arcibiskup Josef Nuzík.

Více informací a možnost registrace k účasti na *Modlitbě růžence 24 hodin* nabízí web ruzenec24.op.cz.

SVATÁ FAUSTYNA KOWALSKÁ

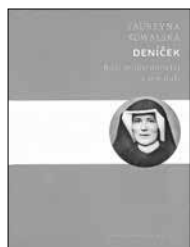

9 DNÍ U PRAMENE MILOSRDENSTVÍ SE SVATOU FAUSTYNOU

Helène Dumont • Z francouzštiny přeložila Tereza Hodinová

Pán si vyvolil sv. Faustynu Kowalskou (1905–1938), aby se stala apoštolkou jeho milosrdenství. Ona na jeho volání odpověděla tím, že ve svém každodenním životě zrcadlila Krista, který se jí stal jediným vzorem. Tato nověna má následující každodenní strukturu: znamení kříže, podnět k usebrání, vyzvání Ducha Svatého, rozjímání nad texty z *Deníku* sv. Faustyny, prosba o zvláštní milost, Kristovo slovo ke světicí či její vlastní slovo, citáty z Bible, modlitba a závěrečné požehnání.

Paulínky • Brož., 103x150 mm, 80 stran, 99 Kč

DENÍČEK • BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ V MĚ DUŠI

Faustyna Kowalská

Z polštiny přeložil Jiří Hrdý

Úvod sr. Elžbieta M. Siepak

Předmluva k českému vydání P. Josef Prchal SJ • Předmluva k 1. polskému

vydání Andrzej M. Deskur, titulární

arcibiskup teneský • Redigovaly Markéta Protivánková a Kristina Veselá • Odpovědný redaktor (Pavel Mareš)

Vyšlo s církevním schválením. Stěžejní dílo velké mystičky 20. století sv. Faustyny Kowalské. Její deník, psaný během posledních čtyř let jejího života na jasnou žádost Pána Ježíše, je svým způsobem památník, kam autorka průběžně zapisovala především „setkání“ vlastní duše s Bohem. V závěru publikace se nacházejí užitečné rejstříky – věcný, jmenný a místopisný. *Dodatky* pak obsahují informace o poutním místě Božího milosrdenství

u nás – o Slavkovicích, zamyšlení o účtě k Božímu milosrdenství a modlitby (korunka, litanie ke sv. Faustyně).

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.

Třetí vydání • Váz., přebal, 147x200 mm,

752 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 899 Kč

SVATÝ FRANTIŠEK Z ASSISI

ŠTĚSTÍ PODLE FRANTIŠKA Z ASSISI • EVANGELIUM PROSTÉHO ŽIVOTA

Bratr Pavel • Z němčiny přeložil Ambrož Šámal
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Evangelium se dá žít jednoduše, bez složitého vysvětlování. Právě proto je svatý František z Assisi šťastný člověk. A to, co nahlédl, se dotýká i nás, našeho srdce. S tím, jak poznáváme Františkův život i odkaz, zmocňuje se nás spásný neklid. Muž pokoje, opěvující slunce, jako kdyby podporoval naši touhu po šťastném životě. Touhu po daru, který mu zjevil Ježíš. Život z evangelia...

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.

Druhé vydání • Brož., 115x180 mm, 104 stran, 189 Kč

PÍSEŇ BRATRA SLUNCE

Éloi Leclerc • Z francouzštiny přeložila Hana Žvaková

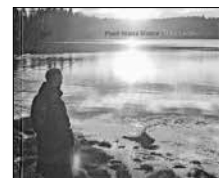
Revize překladu a redakce Kateřina Lachmanová

Fotografie br. Bernard Mlččka OFM a br. Pavel Vnenk OFM

Éloi Leclerc (1921–2016) si bere za cíl vysvětlit v rámci dobového kontextu, evangelního textu a františkánské spirituality jednotlivé části *Chvalozpěvu stvoření*. Autor nezůstává jen na povrchu tohoto krásného klasického díla, ale jde i do hloubky a zamýšlí se nad jednotlivými částmi *Chvalozpěvu* i na rovině filosofické a teologické.

Paulínky • Váz., 150x185 mm,

křídový papír, 152 stran, 299 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce časopisu Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: Objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

2019/12030

TZ

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.